

Nagy Gábor

Kilátás a kórteremből

Oly látványossággal kárpótolt az alkony,
rétegesen hordva az ég vásznára
pirosat, vöröset, lilát, maketté
jelentéktelenítve a balkon
alatt ziháló, beteg tüdejű
világvárost, úgy vágva ketté
a horizont lentjét és föntjét,
süllyedés-lebegés egyidejű
légszomjából kiemelve az égit,
hogy úgy éreztem, súlytalanodom én is,
már nem betegágyba süpped az öröklét,
nem fémesen szivárgó sebek vérszagába,
nem a fertőtlenített ágynemű
fehér vászonszagába pólyál:
a meggyötört testet kiszabadítja
az érzékek nyűgéből, és emel, röpít,
elhagyott, síró csecsemőt a dajka,
lélek-könnyűségű magasba.

Aztán, hiszen a kegyelem, kiérdemelt-e,
vagy sem, mindig ideiglenes,
káprázatnyi csupán, s kit is lehetne
számon kérni, hogy emeletről emeletre
szállt alább és alább, mint liftező
gyomorban az üresség, szállt alá
az est, és visszametszette lelkem
szárnyait a hirtelen kinyíló
neonfények csempehideg szikéje.

A nővérek sürgése ébreszt
a fájdalomcsillapítók és altatók
steril álmából, hátamra tapadva
az átizzadt éjszaka, lázmérő a hónom
alatt, csepeg le csendben az infúzió,

NAGY GÁBOR (1972) költő, irodalomtörténész. A *Hitel* kritikai rovatának szerkesztője.

mellettem félig kihúzott fiók,
nem emlékszem, mit is kerestem benne,
milyen belém csepegtetett illúziót
tartott számon az elbódított elme,
azt is csak a tudatom pereméről látom,
hogy a piszkosszürke hajnal uszályát
ledobva egy dolmányos varjú huppan a balkon
korlátjára, oldalt fordítja a fejét,
néz, a vállán temetőszolgák köpenye,
néz, hallgatózik, majd fél fordulatnyi
elrugaszkodással, egykedvű-lassan
a mélybe veti magát.

Tintapacák

Kocsmai önbiztató

Illenek, hogy ihlenék.
Csak tinta kell – meg két fenék.

Az első csók

Az első csók szakadó hóban esett meg.
A második és sokadik jobban esett – meg
kevésbé fáztam is valahogy.

Felnőtté válni

Nagyon nehéz felnőtté válni,
hogyha a nőmről
háromszor kell a ruhát lecibálni,
mert bátyám, apám, anyám rám tör,
nehéz felnőtté válni.

Görög emlékcserépek

1. Égei-tenger

Tenger kékséget ringató csónak,
rozsdás láncáról leoldott ifjonti
bizalom, gondtalan hűségeskü
a múlt örökkévalónak.

2. Szunioni naplemente

Szunion-fokon pénzbe kerül az alkony.
Egy ókori rom a csodára a balkon.
S a könnycsepp-domború tengeröböl.
Színfoltokká ömöl.

3. Akropolisz

Az Akropolisz augusztusi
fehérizzása könnyezetteti szemed:
bőrödet marja a tengeri só,
a horzsolt horizont beheged.

4. Delphoi

Romszakadék a delphoi jósda.
Nekünk, szétgurult sziklákat,
csodákkal és csalódásokkal szabdalt
jövönket kiporciózta.

5. Larisszai sikátor

A metaxa iható, a gürosz
váratlanul bűnrossz,
a csütörtöki csalódás:
kopott sarujú nagyvárosi hérosz.

6. Mésziméri

Pálma, citrom, narancsfa.
Mediterrán mélabú.
Gyermekévé fogad a tenger,
hullámán ring egy marabu.

7. Szaloniki garázstető

Guggoltunk a horpadt hullámpalán,
magyar magánlaksértők, falatozva.
Az utcai kandeláberekben,
vigyázó lélek, fölgyúlt a lámpaláng.

8. Meteora

Gyertyatartók a ráolvadt viasszal:
kolostorok meredély sziklán.
A hold, kuporgó szerzetes,
mint afféle turistára, ügyet se vet rám.

9. Hellasz

Emlékeimben minden olyan hellén,
minden olyan hányaveti görög.
Minden csak töredék, szemelvény,
ami átmeneti: örök.

Kligl Sándor: Szerelmespár (nagy méretű terrakotta)